

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **K. B.**, zastoupený Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, dříve se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2022, čj. MSK 107807/2022, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2024, čj. 18 A 29/2022-43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2024, čj. 18 A 29/2022-43, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím z 22. 6. 2022 uznal Městský úřad Kopřivnice žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“) jako provozovatele vozidla. Proti tomuto rozhodnutí městského úřadu bylo podáno odvolání z datové schránky Ing. M. J., o kterém žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že ho zamítl jako nepřipustné.

[2] Krajský soud v Ostravě nejprve rozsudkem z 31. 7. 2023, čj. 18 A 29/2022-19, zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem z 15. 8. 2024, čj. 8 As 198/2023-33, tak, že napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud totiž ve svém rozsudku překročil

rámec stanovený žalobními body a i předmět řízení, a to z toho důvodu, že žaloba byla podána proti rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného odvolání. V případě žaloby proti takovému rozhodnutí se soud zabývá v mezích žalobních bodů pouze tím, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Nejvyšší správní soud proto krajskému soudu v dalším řízení uložil, aby se při posuzování otázky, zda bylo odvolání žalobce po právu zamítnuto jako nepřipustné, zabýval tím, za jakých okolností a kým bylo odvolání podáno.

[3] V dalším řízení vydal krajský soud v záhlaví uvedený rozsudek, jímž napadené rozhodnutí žalovaného opět zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud ve svém novém rozsudku uvedl, že žalobce byl legitimován k podání žaloby. K věci samé uvedl, že městský úřad po doručení odvolání z datové schránky zmocněnce žalobce (Ing. J.) správně vyzval tohoto zmocněnce k předložení plné moci. Na tuto výzvu zmocněnec nereagoval. Městský úřad tedy odvolání postoupil žalovanému, který ho pro nepřipustnost zamítl, neboť zmocněnec, z jehož datové schránky bylo podání zasláno, již žalobce nezastupoval (původní plná moc byla omezena pouze do 1. 7. 2022 a jiná na výzvu doložena nebyla). S tímto postupem již krajský soud nesouhlasil. Odvolání obsahovalo všechny náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu týkající se žalobce i zmocněnce. Odvolání obsahovalo i podpis žalobce (či jeho kopii či sken). V takové situaci měl správní orgán postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, a vyzvat žalobce k doložení odvolání s jeho vlastnoručním podpisem. Tím by se vyjasnily pochybnosti o jeho podpisu. Protože žalovaný takto nepostupoval, podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem. S námitkou žalobce, že ve správním řízení postačí předložení plné moci v prosté kopii, a proto musí stačit i podpis na podání předložený v prosté kopii, krajský soud nesouhlasil. Žalobcem odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nejsou pro danou situaci přílehlavá, protože kopie plné moci a podání ve věci samé jsou odlišné povahy. Závěrem krajský soud poznamenal, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec je známý svými procesními obstrukcemi. Žalobce a zmocněnec sice nyní nejednali standardně, ale právě i kvůli znalosti praktik zmocněnce měly být správní orgány pečlivější.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v dosud neřešené otázce, zda je správní orgán povinen vyzvat účastníka řízení k odstranění vad podání v případě, kdy toto podání (doručené z datové schránky jiné osoby) neobsahuje vlastnoruční podpis, ale pouze vyobrazení budící zdání podpisu.

[6] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože krajský soud v nyní napadeném rozsudku zrekapituloval pouze část jeho vyjádření k žalobě, načež nereagoval na argumentaci ohledně údajného podpisu. Dále stěžovatel poukazuje na konkrétní pasáže nyní napadeného rozsudku, v nichž krajský soud uvedl, že odvolání podal zmocněnec, nikoliv žalobce. Stěžovatel rovněž poukazuje na konstatování krajského soudu ohledně podpisu a uvádí, že všechny možnosti uvedené krajským soudem se vylučují (zda

pokračování

šlo o podpis, kopii podpisu či naskenovaný podpis). Tento závěr krajského soudu je dle stěžovatele nepřezkoumatelný.

[7] Dále stěžovatel uvedl, že je-li podání podáno z datové schránky, pak platí fikce podpisu ve vztahu k držiteli datové schránky, kterým byl v tomto případě Ing. J. Tato osoba byla zároveň v tomto podání označena za zmocněnce. Jestliže tedy tento zmocněnec na výzvu nepředložil plnou moc k zastupování, pak správní orgány neměly důvod, aby si domýšlely žalobcovu skutkovou verzi, kterou navíc začal prezentovat až v žalobě. Pakliže by žalobce nechtěl být zastoupen, pak nedává smysl, aby na nyní posuzované podání, které odeslal Ing. J., připojoval svůj podpis. Ve skutečnosti jde pouze o obrázek podpisu, který má vzbuzovat zdání podpisu či kopie podpisu. Vzhledem ke zkušenostem správních orgánů s Ing. J. tedy správní orgány postupovaly správně, resp. požadavky krajského soudu na to, aby za žalobce domýšlely jeho skutečnou vůli, jsou nepřiměřené. Jelikož byl podatelem tohoto odvolání Ing. J., vyzývaly správní orgány v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad tohoto odvolání právě jeho podatele. Po nesplnění výzvy na doložení plné moci zmocněnce tak správní orgán I. stupně neměl povinnost vyzývat i žalobce. Žalobce měl možnost podat odvolání sám, rovněž měl možnost zmocnit k podání odvolání Ing. J. či kohokoliv jiného, anebo sdělit správním orgánům, že již zastoupen není. Žalobce ale tak neučinil, přičemž napodobenina jeho podpisu svědčí o jeho úmyslu jednat obstrukčním způsobem. Stěžovateli je známo, že i sám žalobce se k obstrukčnímu způsobu jednání v minulosti i později uchýloval (stěžovatel uvádí konkrétní soudní a správní řízení).

Vyjádření žalobce

[8] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že je tato kasační stížnost přijatelná. Krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgány měly vyzvat k odstranění vad podání, ale tím, zda se žalobce ztotožňuje s odvoláním. To, že krajský soud nereagoval na argumenty stěžovatele v jeho vyjádření, nemůže založit nepřezkoumatelnost nyní napadeného rozsudku. Tyto argumenty ostatně stěžovatel neuvedl ve svém rozhodnutí. Jde-li o posouzení charakteru podpisu, tak to měl učinit sám stěžovatel. Ten však tuto povinnost nesprávně deleguje až na krajský soud, přičemž krajskému soudu postačovalo, aby tyto alternativy k podpisu toliko vyjmenoval.

[9] Žalobce doplnil svůj podpis do odvolání proto, aby bylo zjevné, že se s ním ztotožňuje. Jde-li o úvahy stěžovatele ohledně obstrukčního způsobu jednání žalobce, tak tyto úvahy stěžovatel ve svém rozhodnutí neuvedl. Žalobce souhlasí se stěžovatelem v tom, jakým způsobem bylo toto odvolání odesláno. Žalobce má ale za to, že nyní napadený rozsudek krajského soudu ob stojí. Krajský soud se totiž, na rozdíl od stěžovatele, zabýval podpisem, který byl uveden na odvolání. Tím, že toto odvolání bylo jinak bezvadné, tak správní orgány měly vyzvat žalobce k tomu, aby jej doplnil o vlastnoruční podpis. Stěžovatel vyzval zmocněnce k doplnění plné moci a případně měl z důvodu vhodnosti vyzvat přímo žalobce (žalobce cituje z rozsudku NSS z 22. 6. 2016, čj. 1 As 34/2016-35, bodu 21). Rozsudek krajského soudu tedy je v souladu s judikaturou.

[10] Zákon neklade na formu podpisu žádné zvláštní nároky. Nemusí se tedy jednat o originál podpisu či o elektronický podpis dle zvláštního právního předpisu. Takový požadavek je spojen toliko s formou podání, která v tomto případě byla zachována tím, že posuzované odvolání bylo podáno z datové schránky. Sporná je pouze otázka oprávnění

k podání tohoto odvolání. Postačuje-li předložit plnou moc pro neomezený počet úkonů a na ní uvedený podpis ve formě prosté kopie, pak je nelogické, aby toto nepostačovalo i pro podání jednoho podání a na něm uvedeného podpisu. Z materiálního hlediska se předložení plné moci a připojení podpisu na úkon nijak neliší.

Replika stěžovatele

[11] Stěžovatel v replice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 12. 2024, čj. 5 As 211/2024-32, který se zabýval obdobnou situací, jako je i ta nyní posuzovaná. V tehdejší věci byl podán odpor z datové schránky třetí osoby, která neprokázala zmocnění. Soud konstatoval, že toto podání bylo přičitatelné této třetí osobě, přičemž daná vada nespočívala v chybějícím podpisu, ale v nedoložení oprávnění jednat jménem účastníka. Také tehdy tak správní orgány postupovaly správně, jestliže třetí osobu vyzvaly k doplnění plné moci a poté odpor zamítly jako nepřipustný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Přípustnost kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud se úvodem zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. V nyní projednávané věci jde totiž o opakovanou kasační stížnost. Pro takovou kasační stížnost dle soudního řádu správního platí, že je nepřipustná, pokud směřuje proti rozsudku, *jímž (krajský či městský) soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu* [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Nad rámec této zákonem předvídané výjimky dovedla judikatura také další situace, v nichž lze opakovanou kasační stížnost považovat za přípustnou. Tyto situace popsal rozšířený senát zdejšího soudu ve svém usnesení z 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS.

[13] Dle rozšířeného senátu jde o situace, kdy „*Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí*“ (bod 24 odkazovaného usnesení). „*I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla*“ (bod 25 odkazovaného usnesení). „*Po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby v souladu s principem vigilantibus iura a dispoziční zásadou uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nebo vady řízení, které jeho vydání předcházely, již v první kasační stížnosti, pokud tak (mj. s ohledem na obsah řízení před krajským soudem a důvody jeho rozhodnutí) učinit může*“ (bod 26 odkazovaného usnesení). „*Obdobně (tj. jako na nepřipustné) je třeba nahlížet na námitky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoli je uplatnit mohl. Nejvyšší správní soud o takových námitkách nerozhodoval, a jejich posouzení se proto nestalo součástí závazného právního názoru či pokynu. Účastník řízení totiž v druhé kasační stížnosti může napadnout jediné nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, včetně nastolení otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto,*

pokračování

že – typicky pro procesní vady – nebyly řešeny v první kasační stížnosti napadeném rozhodnutí krajského soudu“ (bod 28 odkazovaného usnesení).

[14] Stěžovatel ve své první kasační stížnosti v této věci namítal, že krajský soud překročil rozsah žalobních bodů a dále sporoval tehdejší rozhodovací důvod krajského soudu, tedy že správní orgány obdržely plnou moc, a proto měly nadále jednat se zmocněncem. Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozsudku vydaným v této věci tuto kasační stížnost aproboval a shledal, že krajský soud skutečně překročil jak rámec stanovený žalobními body, tak i předmět řízení. Tím se dopustil jiné vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (bod 15 a násl. prvního rozsudku NSS). Nejvyšší správní soud proto tento první rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, aniž by se Nejvyšší správní soud zabýval samotnou podstatou sporu, tedy zda posuzované odvolání skutečně bylo nepřipustné. Přezkum samotné podstaty sporu by totiž byl v dané procesní fázi předčasný. Ve svém novém rozsudku pak krajský soud shledal, že správní orgány měly vyzvat přímo žalobce, aby doplnil odvolání o svůj vlastnoruční originální podpis, neboť dané odvolání obsahovalo údajný podpis žalobce. Ze strany krajského soudu tedy šlo o rozhodovací důvod, který ve svém prvním rozsudku neuvedl. Na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu se totiž krajský soud v novém řízení nově zabýval přípustností odvolání, a rozhodoval tak na základě nových důvodů.

[15] Za takové situace nebylo nutné, aby stěžovatel již v první kasační stížnosti „preventivně“ uváděl důvody, proč bylo posuzované odvolání nepřipustné, resp. proč nemusel vyzývat žalobce na doložení odvolání s jeho vlastnoručním originálním podpisem. Stěžovatel by v takovém případě vznášel kasační námitky proti tehdy ještě neexistujícímu rozhodovacímu důvodu krajského soudu. Zároveň platí, že Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozsudku nevyslovil žádný závazný právní názor, který by se týkal samotné podstaty sporu, tj. zda dané odvolání skutečně bylo nepřipustné. V nyní projednávané věci tak jde o situaci, kterou rozšířený senát uvedl ve výše citovaném usnesení jako jednu z možných situací, kdy je přípustná i opakovaná kasační stížnost. Konkrétně tedy jde o situaci, kdy pro pochybení krajského soudu nemohla být daná právní otázka řešena již v prvním rozsudku Nejvyššího správního soudu. V takovém případě tedy stěžovatel nebyl limitován a své námitky ohledně samotné podstaty sporu mohl uplatnit až ve druhé kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dodává, že k obdobnému závěru, k jakému dospěl nyní, dospěl také ve svém rozsudku z 6. 2. 2025, čj. 8 As 46/2024-70, v bodech 11 až 16. Rozdíl tehdejší věci oproti té nynější spočívá v tom, že tehdy napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen proto, že městský soud neodročil jednání, ačkoliv jej odročit měl. Městský soud proto musel rozhodovat o věci znovu. Tehdejší věc je ale s tou nynější naopak srovnatelná v tom, že tehdejší stěžovatel také nevznášel kasační námitky ohledně samotné podstaty sporu již v první kasační stížnosti, ale tyto námitky vznesl až ve druhé kasační stížnosti (obdobně lze zmínit také např. rozsudek NSS z 30. 7. 2025, čj. 3 As 59/2025-23, bod 7).

Přijatelnost kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud

přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se zcela nevypořádal s argumentací, kterou stěžovatel vznesl ve svém vyjádření k žalobě (a že celou tuto argumentaci ani krajský soud nezrekapituloval v textu svého rozsudku). Judikatura Nejvyššího správního soudu se již obdobnou otázkou ve vztahu k vyjádření osoby zúčastněné na řízení zabývala a dovodila, že *„nezabýval-li se krajský soud podstatným vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, nezakládá to samo o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jedná se však o vážnou vadu řízení, která dle okolností případu může vést ke zrušení rozhodnutí napadeného kasační stížností [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“* (z právní věty usnesení rozšířeného senátu NSS z 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). V následující rozhodovací praxi pak zdejší soud dovodil, že výše citovaný závěr se vztahuje také na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě (rozsudek NSS z 4. 12. 2023, čj. 5 Afs 212/2022-46, bod 29).

[18] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku přijatelnou. K dané věci lze uvést, že se krajský soud věnoval stěžejní otázce, tedy podpisu na odvolání a s ním dle krajského soudu spojené povinnosti vyzvat žalobce podle § 37 odst. 3 správního řádu, což je otázka, které se věnoval stěžovatel i ve svém vyjádření k žalobě. V podrobnostech lze odkázat na rekapitulaci napadeného rozsudku v bodě [4] tohoto rozsudku. Této stěžejní otázce se krajský soud věnoval. Stručná rekapitulace vyjádření stěžovatele k této otázce pak také nemůže představovat zásadní pochybení krajského soudu. Jde-li o konstatování krajského soudu v bodech 15 a 30 jeho rozsudku, že dané odvolání podal Ing. J., tak tím krajský soud pouze uvedl nespornou skutečnost, tedy že odvolání bylo odesláno z datové schránky Ing. J. Jde-li o závěr krajského soudu v bodech 30 a 37 jeho rozsudku, že dané odvolání bylo opatřeno podpisem (či jeho kopií či skenem) žalobce, tak tím krajský soud vysvětlil, že autenticita tohoto podpisu může být sporná.

[19] Podstatou další kasační námítky je otázka, zda měl stěžovatel povinnost vyzvat žalobce k odstranění vad podle § 37 odst. 3 správního řádu v případě, kdy odvolání podané z datové schránky bývalého zmocněnce stěžovatele patrně mohlo být podepsáno také žalobcem. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v tomto ohledu je kasační stížnost přijatelná. Zjistil totiž, že se krajský soud v řízení dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Kasační stížnost je zároveň i důvodná.

[20] Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu zní takto: *Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.* Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu zní takto: *Podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*

[21] Obecně platí, že podání odeslané z datové schránky je přiřitatelné té osobě, z jejíž datové schránky byla datová zpráva odeslána. Právě tato osoba totiž nese odpovědnost za to,

pokračování

jaká podání jsou z její datové schránky vůči orgánům veřejné moci činěna (výše odkazované rozsudky NSS čj. 6 As 22/2018-30, bod 18, čj. 5 As 211/2024-32, bod 18, a dále rozsudek z 24. 7. 2024, čj. 6 As 20/2024-27, bod 40). Nastane-li ale případ, kdy bylo prostřednictvím datové schránky zasláno podání osoby odlišné od držitele datové schránky, musí být toto podání podepsáno uznávaným elektronickým podpisem, resp. musí přistoupit další okolnosti k doložení toho, že je takové podání učiněno jménem subjektu odlišného od držitele datové schránky, aby mělo příslušné právní účinky ve prospěch této třetí osoby (rozsudky NSS čj. 6 As 22/2018-30, bod 15, čj. 5 As 211/2024-32, bod 19).

[22] Pro nyní projednávanou věc je tak stěžejní odpověď na otázku, zda bylo nyní posuzované odvolání opatřeno uznávaným elektronickým podpisem žalobce. Zatímco stěžovatel se k otázce podpisu ve svém rozhodnutí nevyjádřil (k této otázce se nevyjádřil ani městský úřad ve své výzvě k předložení plné moci z 14. 7. 2022), tak krajský soud uvedl, že dané odvolání *„obsahuje podpis žalobce (či jeho kopii či sken).“* Na základě této skutečnosti pak krajský soud dovodil, že poté, co městský úřad neúspěšně vyzval Ing. J. k předložení plné moci, měl být vyzván *„přímo žalobce k doložení odvolání s jeho vlastnoručním originálním podpisem.“*

[23] Ze závěrů krajského soudu je tak zřejmé, že podpis nebyl uznávaný elektronický podpis. Žalobce na straně 3 svého vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že doplnil svůj podpis na odvolání za účelem jeho autentifikace, nicméně také neuvádí, že by kromě obrazového zachycení podpisu na listině byl připojen i uznávaný elektronický podpis. Ačkoliv tedy může panovat spor o to, zda jde o podpis, kopii podpisu či naskenovaný podpis, tak není sporu o to, že nejde o uznávaný elektronický podpis. Právě takový podpis by ale posuzované odvolání mělo, podle judikatury, obsahovat, aby byly naplněny požadavky na formu podání. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na svůj výše zmiňovaný rozsudek čj. 3 As 59/2025-23, v němž uvedl: *„(...) Jakkoliv je podpis obsahovou náležitostí podání podle § 37 odst. 2 správního řádu, zároveň je i (v podobě minimálně uznávaného elektronického podpisu či alespoň jeho fikce) podmínkou kvalifikované formy podání podle § 37 odst. 4 věty první správního řádu“* (bod 21 odkazovaného rozsudku). Správní orgány přitom nemají povinnost vyzývat k potvrzení podání (tedy k napravení nedostatku formy) podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu. Není-li tedy podání učiněno v zákonem stanovené formě, musí daná osoba toto podání do 5 dnů potvrdit požadovaným způsobem či opatřit uznávaným elektronickým podpisem. Neučiní-li tak, k podání se nepřihlíží (bod 14 odkazovaného rozsudku). Lze dodat, že ústavní stížnost proti výše odkazovanému rozsudku čj. 3 As 59/2025-23 odmítl Ústavní soud svým usnesením z 12. 11. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2856/25, kde v bodu 5 rovněž připomněl, že uznávaný elektronický podpis je náležitostí formy (nikoli obsahu).

[24] Uznávaný elektronický podpis osvědčuje, kdo dané podání skutečně činí. Proto také judikatura, kterou zdejší soud zrekapituloval v bodě [21] tohoto rozsudku, dovodila, že je-li prostřednictvím datové schránky zasláno podání osoby odlišné od držitele datové schránky, pak je třeba toto podání opatřit uznávaným elektronickým podpisem. Tento požadavek tak nelze zhojit uvedením kopie podpisu na listině, jak argumentuje žalobce. Oproti tomu předložení prosté kopie plné moci je možné přijmout (rozsudek NSS z 19. 1. 2017, čj. 7 As 328/2016-23, bod 12 a násl.), Nejde totiž o samotné podání, které musí splňovat podmínky § 37 odst. 4 správního řádu.

[25] Z výše uvedených důvodů proto neobstojí závěr krajského soudu, že správní orgány měly žalobce vyzvat k předložení řádně podepsaného odvolání.

[26] Lze dodat, že lichá je současně i argumentace žalobce, že bylo povinností správních orgánů vyzvat k doložení plné moci také jeho. V tomto ohledu lze odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plynoucí z rozsudku z 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017-33, č. 3860/2019 Sb. NSS. Z bodu 21 tohoto rozsudku plyne: *„Byla-li tedy žaloba podána zmocněncem jménem zmocnitele (procesní úkon byl zjevně činěn za jiného), je zákonnou povinností zmocněnce doložit soudu své oprávnění zmocnitele zastupovat. Pokud tuto zákonnou povinnost zmocněnec přes výzvu soudu nesplní, pak je soud oprávněn žalobu odmítnout pro nedostatek podmínek řízení, aniž by byl povinen vyzývat ke splnění této povinnosti vedle zmocněnce i samotného zmocnitele.“* Ačkoli se rozšířený senát zabýval situací vzniklou v soudním řízení správním, lze jeho závěry použít i v řízení správním.

[27] Jde-li o úvahy stěžovatele v kasační stížnosti či o úvahy krajského soudu v bodě 43 jeho rozsudku o tom, že z jejich úřední činnosti je jim znám obstrukční způsob jednání Ing. J., tak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak stěžovatel, tak i krajský soud, uvedli tyto úvahy pouze pro kontext věci. Ze strany stěžovatele nešlo o kasační námitku či argument, kterým by brojil proti nyní napadenému rozsudku. Ostatně ze strany krajského soudu nešlo o jeho rozhodovací důvod.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud se v nyní napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, neboť rozhodl v rozporu se setrvalou judikaturou zdejšího soudu. Závěry této judikatury nezpochybnilo ani usnesení rozšířeného senátu z 18. 11. 2025, čj. 2 As 109/2024-25, kvůli kterému soud původně přerušil řízení o nyní projednávané kasační stížnosti. Rozšířený senát totiž v tomto usnesení shledal, že není dána jeho pravomoc, a proto k daným otázkám nemohl poskytnout své věcné posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude dle § 110 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud také o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu